

necties bestaan hebben, zeker is, dat sedert dien de vriendschapsbanden zijn aangeknoopt, want met Kerstmis van het jaar 1727 teekent Willem Schepers met de rijke dochter van den overleden rekenmeester, Elysabeth Christina van der Dussen, aan. 13 Januari 1718 wordt het huwelijk voltrokken. Zoo ging Elysabeth uit het huis harer moeder, Elysabeth Lestevenon, op de Leuvehaven naar het Haringvliet, waar zij 15 November van hetzelfde jaar een dochter ter wereld bracht; twee jaar later daarna Gerard Schepers geboren. Haar tweede zoontje stierf een jaar later, drie weken na de geboorte.

In 1722 werd haar echtgenoot tot burgemeester benoemd, welk ambt hij sindsdien nog vele malen vervulde. Na dit jaar vielen hem herhaaldelijk goede bestuursbaantjes toe. Behalve gecommitteerde-raad van Holland, werd hij meesterknaap van de houtvesterije, hoogheemraad van Schieland, ontvanger-generaal ter Admiraliteyt op de Maze etc. etc. Ook aan het wijnkoopersgilde bood hij zijn diensten aan en verplichtte dit gilde in 1733 aan zich, door „op Zijne aankomst als Superintendent tot een gedachtenisse aen het boovengemelde Wijnkoopersgilde” eenige fraaie zilveren bekers te vereeren¹⁾.

Dat het gilde in die jaren een goed bestuurder in dezen „Dragonder van Bachus”, zooals men dat in die dagen noemde, heeft gehad, blijkt uit het feit dat, zes jaren na zijn dood, in 1756, een copie van zijn portret door J. Stolker werd vervaardigd²⁾, waaromheen een fraai gesneden lijst van den Rotterdamschen beeldhouwer Frans van Douwe werd besteld, alles op kosten van het gilde.

Ook in het huis van burgemeester Schepers zal de wijn niet ontbroken hebben. Nu nog zou men op het portret, dat Elysabeth van der Dussen, de rijke weduwe, elf jaren na den dood van haar man, in 1761, door Jean Baptiste Perronneau liet maken, in den mond een trek kunnen ontdekken, die de lippen even oopen doet klemmen, als hadden

1) Nu in het Museum van Oudheden. Cat. no. 803.

2) Dit schilderij hangt als schoorsteenstuk in de koffiekamer van het Raadhuis. Het is het eenig bewaarde schilderij, dat van het gilde behouden bleef. Een ander stuk „De Hooflieden van het Gilde” ging in 1864 bij den brand in het Museum verloren.